

זמרת כושית במועדון לילה
עבור מבט באשה לבנה, שנתיים מאטר

ביתניים התכוננו היוגוסלבים להתמודדות שהם חושבים כי תיערך ביום מן הימים. ההכנה האחרונה: הוצאת כמה אבנים טרדניות מתוך כיס המרה של המרשל טיטו.

כשנכנס המרשל לחדר-הניתוח (שהוכן בארמונו) חיך מנהיג הפרטיזנים, השופע קסם אישי: „אוברהול כללי, בבקשה“. לרופאים התמהים הוסיף: „לא כל יום ישכב לכם מרשל טיטו על מיטה-הניתוחים. אם תפתחו את בטני, תבדקו את הכל ותתקנו את הכל שתמצאו — מעי ציור, הכל“.

ביתניים זרמו למיטת החולה אלפי מכתבים של מעריצים, בעיקר יוגוסלבים שהכירוהו בתקופת מלחמת-הפרטיזנים. כתב אחד: „כשחליתי במחלה זומה, אכלתי עשבים מסוימים, שעזרו לי מאד. אני שולח לך, חבר מרשל, עשבים אלה ומקווה שתבריא“. המרשל חיך, קיבל את המכתב כאות לכך כי אהדת היוגוסלבים לא פגה.

בבלגרד מספרים, שכאשר נכנס אורח לחדר המרשל, קם „טיגר“, כלבו-הענק של המרשל, ניגש אליו ברצינות, מריח בגלילו. מסתבר ש„טיגר“ מחליט מי יכול להימנות אל ידידי המרשל (ויוגוסלביה): אם האיש מוצא תן בעיניו, הוא מסתלק הצדה. אם איננו מוצא תן בעיניו, הריהו מתישב בין טיטו ובין המבקר, אינו מסיר ממנו את עינו. רק פעם אחת התמרד הכלב, נשך את רגלו של מבקר. היה זה לברנוב, שגריר ברית-המועצות, שבא לבקר את המרשל כמה חדשים לפני הקרע. אך לא נודע אם המרשל (שבנו נורה, בשעתו, ע"י קצין סובייטי בקטטה) העניש את הכלב-הנביא.

טיטו הוסיף להעריך את הגרוזיני הגדול בקרמלין כ„איש החזק“ של ברית המועצות, אך מתחת להערצתו מסתתרת התנגדות נמרצת למדיניות החוץ שלו ורצון עמוק לעמוד מנגד. אומרים שממייסדת-הדווי העיר המרשל: „אין דבר, יכולתי למות בשלוח נפש. בטוחני שקבוצתי תוכל להמשיך ולנהל את עניני המדינה לפי הקו שהתחיתי. אולם מחשבה אחת המריצה אותי להחלים במהרה: לוא הייתי מת היה סטאלין שמח יותר מדי“.

הנשיא טרומן עם מרי בטון, יו"ר הנשים הכושיות, ראקף באנק' והשגרירה היהודית פאנדיט
התקוה הגדולה: להיות כמו היהודים

רך הגברת כשנשאל על בעית העבודה לתות שהיו נעולות בפנינו נפתחו. תרונה. ומשכנות העוני (ה„סלמס“) של זורטיים.

ים לפני 50—60 שנה. לאחר שהללו דירות הגדולות לקטנות יותר ומהגרים עוד לא תמה היסטורית שכונות אלה. תד כשמצבם הכלכלי השתפר. אז נכנסו לשו בהמוניהם לערים הגדולות, לדור

ל המהגרים שלא יכלו להרשות לעצמם

על ידי בעלי הבתים ונאלצים לשלם כן בהטלים את העבודה על בעל הבית. ון עוד ויאץ חלק מהאוכלוסיה לחיות ל לצפות שמה„סלמס“ יצאו צעירים

לקידום של הצבעוניים, ספר במ- או 1906, וכל אותו זמן לא עשה בעל את הקירות ואסף בקביעות את שכר נגיס לבעל הבית שמונים אחוז משווי

מה דירות קטנות מביאה להתפשטות ל ידי כך שמשפחות הרוות בדירה בת יעה חדרים, עוד משכירים חדר אחד כי לעיריית שיקגו ידועה עובדה שעשרים חילה עבור משפחה אחת.

זודש עבור דירה בת חדר מרוהט אחד לגור בחדר אחד.

זני העשירים שבהם, כמו"ל המצליח היפים ביותר שבעיר. לא פעם אפשר

שכונת הכושים
ה„סלמס“...

מדרת העם
בושי צילינדרים

צוברים בדהרה ברחובות העיר. מאיווריהם הרובעי לבנים מובן בהחלט. יבע לבן עליו לקחת בחשבון את הצרות הכרחי. כפי שנמטר על ידי ועדת ראש אלף משפחות כושיות.

לקנות בתים ברובעי הכושים היא, שכל או אדמה אלא לבן הגזע הלבן. לאחר י אחרת. דרי הרובע קונים את כל הבתים פיק לקנותם.

ספרבים: כושי קנה חלקת אדמה באזור י שהשכנים ידעו על הקניה. בבוא הכושי המקומיים לתתו והציעו לו אלף לירות דיה לדין.

ה משתלט עלינו, אמר ביילי.

דברו על מה שהושג: ההכרה בזכות פתיחת הקולגים לכושים ולבנים כאחד לשני הגזעים כבטקסט, קונטקי, ומערב פורסמה לפני חדשים אחדים: „שויון הגזעים, הצבעים והדתות. כל כוח

ת קוריאה והגנו על קו האש כושים, שנחלו את הנצחון הנוגלם חיוניות. משכנות העוני, נכרת

התקדמות בשיפור זכויותיהם של הכושים בשטחים שונים. בעקר בשטח התחוקתי. הבתי המשפט, בפוליטיקה ובארמיניסטריציה.

י. ו. ג'ונס, פקיד דואר מאז 1914, מונה למנהל הכושי הראשון של סניף דואר. אדית סמפסון, עורכת דין ידועה בשיקגו, נבחרה למשלחת האמריקאית באו"ם.

מאמצים גדולים מושקעים בחינוך הקהל לסובלנות גזעית, ולחיסול רובעים מיוחדים לכושים. אך גם התכנית להקמת „בית לאומי לכושים בארה"ב“ לא תביא את הכושים לנטישת המערכת. „אנו רוצים שויון, לא הפרדה“, אמר מהנדס כושי. „אנו אורחיה שווי הזכויות של ארצות הברית“. וזאת היא, בעצם, שורש הבעיה. כי הכושים זכאים לאותו הזכויות ככל שאר אזרחי ארצות הברית. הם יילחמו על זכויות אלו, עד שישיוגום. גם אם יארך הדבר שנים.

בשמונים וחמש שנות חרותה הוציאה האומה הכושית מקרבה אנשים כאיש השלום בנק, איש המדע יוליאן, המתאגרף לואיס. אלפי בעלי מקצוע מובחרים ומאות אלפי אנשים פשוטים וישרים נהנים כיום, יחד עם חבריהם הלבנים מרמת חיים הגבוהה יותר מכל רמת חיים ידועה עד כה בעולם. טבעי הדבר שמליוני אחיהם, המדוכאים למחצה, יבקשו להצטרף אליהם.

הסוס השחור מתכונן למרוץ

הנשיא ישב בכורסתו וגעה בצחוק. עתונאי ירוק שאל אותו שאלה בלתי-רגילה: „האינך מרגיש את עצמך רענן יותר מאשר לפני 6 שנים, כשהפכת נשיא?“

„כן“, אמר הנשיא, בבטחון העצמי המפורסם שלו. „אני מרגיש את עצמי צעיר מאד. אני עוד מוכן להשתתף במירוץ“.

לפני שבועות מעטים היה הנשיא אדם מת מבחינה פוליטית. אויבו בנפש. דוגלאס מאק-ארטור, נתקבל על ידי המוני המליונים בתרועת התלהבות שלא היתה לה דוגמה זה עשרות בשנים. העתונים, הסנטורים וגם הנשיא עצמו היו מוצפים מכתבים חריפים, בהם כונה טרומן כ„פושט-רגל עלוב“ (זכר לימים שהיה בעל חנות לגלנטריה במיסורי ופשט את הרגל). „אידיאטי“, פושע פוליטי“. הנשיא חיך ושתק. הוא היה בטוח שהמשבר יחלוף, שהגנרל היהיר יישכח במהרה. אנשים גדולים מעיפיים את ההמון, ואילו אנשים קטנים — כטרומן עצמו — מרגיעים את לבו. הוא צדק.

לחלוקה: רכבות מישורת. אולם השאלה הנשאלה היתה: כמה זמן יישאר המנצח?

בשנה הבאה תיערכנה הבחירות הגורליות לנשיאות. לפי הנוהל האמריקאי נערכות הבחירות בשני שלבים. בשלב הראשון בוחרת כל אחת משתי המפלגות הגדולות בוועידה ארצית גדולה את מועמדה. בשלב השני נקרא הבוחר להכריע. השלב העיקרי הוא, דווקא, השלב הראשון, הוא השלב המתחיל עתה בארצות-הברית. הסוסים העיקריים כבר משמיעים את צללתם הראשונה.

ידידיו של טרומן מנסים להכשיר את הקרקע למועמדותו החדשה. אולם הסיכויים אינם מעודדים: משאל דעת הקהל, שנערך ע"י גאלופ, מוכיח שרק מעטים יבחרו בו.

בצד הרפובליקאי מתכונן סוס מפוקפק לא פחות: רוברט טאפט, אויב נפשם של הפועלים, מרכא השביתות, בעל עבר בדלני, המתנגד גם היום למשלוח חיילים (וכספים) אמריקאיים לאירופה.

אולם רפובליקאים רבים סבורים שטאפט אינו האיש להביא את מרכבתם לנצחון (ולחלוקת רכבות משרות ממשלתיות שמנות), אחרי שהמפלגה היתה באופוזיציה זה עשרים שנה, בגלל העדר אישיות מתקדמת שתמשוך את לב החמוץ. הם תולים (בגלוי ובהסתר) את תקוותיהם בסוס שחור האחד אשר לא ידוע אם ירוץ: אייזנהואר.

מכיון שאין לאיש ספק שהגנרל ינצח, אם אמנם ירוץ, גבר גם במחנה הדימוקראטי הרצון להציע לו מועמדות. המצב המוזר הזה עלול לגרום לתופעה שעוד לא היתה לה דוגמה: שמועמד אחד יועמד ע"י שתי המפלגות הגדולות, ייבחר כנשיא קואליציוני.

יוגוסלביה

בכל אשם הכלב

בכל בירות העולם עוברות עיניים מודאגות על הידיעות הבאות מקוריאה. אולם בשום בירה, אין הדאגה כלב השולטים כה חמורה כמו בבלגראד. כי הפסקת הקרבות בארץ השחר הצח עלולה לגרום אחריה, כשלב בא, את התחלת הקרבות בארץ הכופרים האדומים.

מאז פרץ הסיכסוך הגדול בין המרשל הקומוניסטי והגנרליסטימו הסובייטי, חיו שליטי בלגראד בהרגשה הבלתי-נועמה שחבית אבקי-שריפה עלולה להתפוצץ בכל רגע. קוריאה היתה מעין הפוגה: כל עוד נמשכה מלחמת-הקפאון בחצי-האי האסיאתי, היה קשה להניח שהסובייטים יסתכנו בחית שניה, אפילו חזית לחיסול הכפירה המסוכנת. אולם מלחמת התעמולה לא פסקה לרגע — עשרות תחנות השידור של הגוש קיטמו הפצצת-מלים מתמדת, 24 שעות ביממה, נגד ה„כנופיה הפאשיסטית-אימפריאליסטית“ של החבר'ל-לשעבר.

המפלגה הדימוקרטית והמפלגה הרפובליקאית אינן מפלגות במובן המקובל בישראל, אלא קואליציות גדולות של אלפי חוגים מעמדיים, אזוריים ופוליטיים שאין להם כמעט דבר משותף. הרפובליקאים מייצגים, בראש וראשונה, את חוגי התעשייה והמסחר של הצפון. הדימוקרטים הם, בעיקר, ברית מוורה של שני החוגים העיקריים השנואים את הרפובליקאים: הפולטריון של הערים הגדולות בצפון והאריסטוקרטיה של מדינות-הדרום, שנוצחה ע"י לינקולן הרפובליקאי במלחמת-האזורים.